

1

Het weer in Parijs was ongewoon warm toen Peter Haskell's vliegtuig op de luchthaven Charles de Gaulle landde. Het toestel taxiede vlot naar de aankomsthal en een paar minuten later liep Peter, aktetas in de hand, met grote stappen door het gebouw. Hij glimlachte bijna toen hij bij de rij voor de douane kwam, ondanks de hitte en het aantal samengedromde mensen vóór hem. Peter Haskell was dol op Parijs.

Hij reisde gewoonlijk vier tot vijf keer per jaar naar Europa. Het farmaceutische imperium dat hij leidde had onderzoekscentra in Duitsland, Zwitserland en Frankrijk en enorme laboratoria in Engeland. Het was altijd weer interessant om hier te komen, ideeën uit te wisselen met hun onderzoeksteams, en nieuwe wegen te verkennen voor de handel, wat zijn sterke kant was. Maar deze keer was het veel meer dan dat, veel meer dan gewoon een onderzoekreis of het introduceren van een nieuw product. Hij was hier voor de geboorte van 'zijn troetelkind': Vicotec. De droom van zijn leven. Vicotec zou van invloed zijn op het leven en de levensverwachting van alle mensen met kanker. Het zou wereldwijd de toepassing en het karakter van de chemotherapie ingrijpend veranderen. Het zou PETERS grote bijdrage aan de mensheid zijn. Afgezien van zijn

gezin, was dit waar hij de afgelopen vier jaar voor had geleefd. En het zou Wilson-Donovan zonder enige twijfel miljoenen opleveren. Het was zelfs zo dat volgens hun berekeningen in de eerste vijf jaar al een winst van meer dan een miljard gemaakt zou kunnen worden. Maar dat was niet de hoofdzaak voor Peter. De hoofdzaak was het leven, en de kwaliteit daarvan, voor degenen die verzwakt waren tot flakkerende kaarsjes in de donkere nacht die kanker heet. Vicotec zou hen gaan helpen. Het had eerst een idealistische droom geleden, maar nu waren ze vlak bij de eindoverwinning. Elke keer als Peter dacht aan wat stond te gebeuren, ging er een golf van opwindning door hem heen.

En hun laatste resultaten waren perfect geweest. De besprekingen in Duitsland en Zwitserland waren uitstekend verlopen. De tests in hun laboratoria waren zelfs met nog meer zorgvuldigheid uitgevoerd dan die in Amerika. Ze waren er nu zeker van. Het was veilig. Zodra het College ter Beoordeling van Geneesmiddelen zijn goedkeuring gaf, konden ze naar fase één gaan: het testen op mensen. Dat betekende dat er een lage dosis van de medicijn gegeven zou worden aan een groep goed ingelichte vrijwilligers om te zien hoe zij erop reageerden.

Wilson-Donovan had de aanvraag al maanden geleden, in januari, bij het CBG ingediend. Uitgaande van de informatie die ze nu hadden, zouden ze vragen om voor Vicotec de ‘versnelde procedure’ te volgen, zodat ze snel konden beginnen met die tests. Ten slotte, als Wilson-Donovan bewezen had hoe veilig Vicotec was, zou het CBG het kunnen vrijgeven. De ‘versnelde procedure’ werd gebruikt om de diverse stappen naar goedkeuring te bespoedigen als het ging om medicijnen die bestemd waren ter bestrijding van levensbedreigende ziekten. Zodra ze de goedkeuring van

het CBG hadden, zouden ze beginnen met een groep van honderd personen die een overeenkomst zouden tekenen waarin stond dat ze op de hoogte waren van mogelijke gevaren van de behandeling en bereid waren aan het onderzoek mee te werken. Ze waren allen uitzichtloos ziek en ze wisten dat het hun enige hoop was. Mensen die zich opgaven voor dit soort experimenten, waren dankbaar voor iedere hulp die ze konden krijgen.

Wilson-Donovan wilde zo snel mogelijk beginnen met het beproeven van de medicijn op patiënten. Daarom was het zo belangrijk om de veiligheid van Vicotec nu te testen, vóór het begin van de hoorzittingen van het CBG in september, waardoor Vicotec hopelijk in de ‘versnelde procedure’ zou terechtkomen. Peter was er volkomen van overtuigd dat de laatste tests die waren uitgevoerd door Paul-Louis Suchard, het hoofd van het laboratorium in Parijs, het goede nieuws dat hij in Genève had gekregen alleen maar zouden bevestigen.

‘Zaken of vakantie, monsieur?’ De douanebeambte stempelde ongeïnteresseerd zijn paspoort af en keek nauwelijks naar hem op nadat hij de foto had bekeken. Peter Haskell had blauwe ogen en donker haar en zag er jonger uit dan zijn vierenveertig jaar. Hij was lang, had regelmatige trekken, en de meeste mensen zouden het erover eens zijn dat hij knap was.

‘Zaken,’ zei hij haast trots. Vicotec. Victorie. Redding voor alle mensen die worstelden met de kwellingen van chemotherapie en kanker.

De ambtenaar gaf hem zijn pas terug en Peter pakte zijn koffer op en liep naar buiten, op zoek naar een taxi. Het was een prachtige, zonnige junidag. Omdat hij in Genève niets meer te doen had, was hij een dag eerder naar Parijs gekomen. Hij vond het hier heerlijk en er was altijd wel

iets te beleven, al was het maar een lange wandeling langs de Seine. En wie weet zou Suchard ermee akkoord gaan hem eerder te ontmoeten dan was afgesproken, ook al was het zondag. Het was nog vroeg en hij had nog geen kans gehad om hem te bellen. Hoewel Suchard zeer Frans, zeer serieus en zeer gereserveerd was, zou Peter hem vanuit het hotel opbellen en kijken of hij vrij was en eventueel bereid om hun afspraak te verzetten.

Peter had door de jaren heen een beetje Frans leren spreken, hoewel hij al zijn zaken met Suchard in het Engels deed. Peter Haskell had veel geleerd sinds hij uit het Midwesten was weggegaan. Het was duidelijk, zelfs voor de douanebeambte op Charles de Gaulle, dat hij een belangrijk man was, een man van aanzienlijke intelligentie en distinctie. Hij was bedaard, beminnelijk en krachtig en straalde zelfvertrouwen uit. Op z'n vierenveertigste was hij directeur van een van de grootste farmaceutische bedrijven ter wereld. Hij was geen wetenschapper maar zakenman, net als Frank Donovan, de president van het bedrijf. Het was min of meer toevallig dat Peter achttien jaar geleden met Franks dochter was getrouwd. Het was geen 'handige zet' van hem geweest, en ook geen berekening. In Peters ogen was het een samenloop van omstandigheden, een gril van het noodlot, waar hij de eerste zes jaar dat hij haar kende tegen gevochten had.

Peter wilde niet met Kate Donovan trouwen. Hij wist niet eens wie ze was toen ze elkaar op de universiteit van Michigan leerden kennen. Zij was toen negentien en hij twintig. In eerste instantie was ze gewoon een knappe blonde tweedejaarsstudente die hij op een feestje had ontmoet, maar na twee afspraakjes was hij gek op haar. Ze gingen al vijf maanden met elkaar om toen iemand bij wijze van grapje zei dat hij een verdomd uitgekookte jongen was om

met de knappe kleine Katie om te gaan. En toen legde hij het uit. Ze was de enige erfgename van het Wilson-Donovan-fortuin, het grootste farmaceutische bedrijf in het land. Peter was ontzettend kwaad geworden en was met alle verontwaardiging en naïviteit van een twintigjarige tegen Katie tekeergegaan omdat ze het hem niet had verteld.

‘Hoe kón je? Waarom heb je dat niet gezegd?’ viel hij tegen haar uit.

‘Wat had ik dan moeten zeggen? Had ik je soms moeten waarschuwen wie mijn vader was? Ik dacht niet dat het je iets zou kunnen schelen.’ Ze was ontzettend gekwetst geweest door zijn uitval en bang dat hij haar zou verlaten. Ze wist hoe trots hij was en hoe arm zijn ouders waren. Hij had haar verteld dat zijn ouders pas dit jaar het melkveebedrijf hadden gekocht waarop zijn vader z’n hele leven had gewerkt. Ze hadden er een zware hypotheek op genomen. Peter leefde in constante angst dat de zaak niet zou slagen en dat hij zijn studie zou moeten opgeven en naar huis, naar Wisconsin, zou moeten komen om hen te helpen.

‘Je weet heel goed dat het me kan schelen. Wat word ik nu verondersteld te doen?’ Hij wist beter dan wie ook dat hij niet kon meekomen in haar wereld, dat hij daar niet thuishoorde, nooit zou thuishoren en dat Katie nooit op een boerderij in Wisconsin zou kunnen leven. Ze had te veel van de wereld gezien en was veel te mondain, ook al scheen ze dat zelf niet te beseffen. Het probleem was dat hij zich in zijn eigen wereld meestal ook niet thuisvoelde. Hoe hij ook zijn best deed om thuis ‘een van hen’ te zijn, hij had altijd iets ‘anders’, iets ‘grootsteedsers’ over zich. Als kind al vond hij het vreselijk om op een boerderij te wonen en droomde hij ervan naar Chicago of New York te gaan en deel uit te maken van de zakenwereld. Hij had

er een hekel aan om koeien te melken, balen hooi te stapelen en eindeloos stallen uit te mesten. Jarenlang had hij na schooltijd zijn vader geholpen op het melkveebedrijf en nu was zijn vader de eigenaar. Peter wist wat dat betekende. Uiteindelijk zou hij, als hij van *college* kwam, naar huis moeten gaan om hen te helpen. Hij zag daar ontzettend tegen op, maar hij was van mening dat je moest doen wat er van je verwacht werd, je verplichtingen moest nakomen en niet moest proberen er onderuit te komen. Hij was altijd een goede jongen geweest zei zijn moeder, zelfs als dat betekende de dingen op de moeilijke manier te moeten doen. Hij was bereid om voor alles wat hij zich wens- te te werken.

Toen Peter eenmaal wist wie Katie was, leek het hem verkeerd om met haar om te blijven gaan. Hoe oprecht hij ook was, het leek op een gemakkelijke uitweg, een snelle rit naar de top, de kortste weg. Hoe knap ze ook was en hoe verliefd hij ook dacht te zijn, hij wist dat hij er niets aan kon veranderen. Hij was zo vastbesloten geen voor- deel te halen uit zijn relatie met haar dat ze twee weken nadat hij erachter kwam wie ze was uit elkaar gingen. En niets wat ze zei kon daar verandering in brengen. Zij was radeloos en hij had er meer verdriet van dan hij haar ooit vertelde. Hij was derdejaars en in juni ging hij naar huis om zijn vader in Wisconsin bij te staan. Tegen het eind van de zomer besloot hij zijn studie een jaar te onderbreken om zijn vader te helpen de zaak van de grond te krijgen. Ze hadden het jaar daarvoor een slechte winter gehad en Peter dacht daar iets aan te kunnen doen met wat nieuwe ideeën en plannen die hij op *college* had geleerd.

Het zou hem gelukt zijn ook, maar hij werd opgeroepen voor de dienst en naar Vietnam gestuurd. Hij zat een jaar dicht bij Da Nang en toen hij bijtekende voor een tweede

jaar werd hij bij de inlichtingendienst in Saigon geplaatst. Het was een verwarrende tijd. Hij was tweeëntwintig toen hij Vietnam verliet en de antwoorden waarnaar hij had gezocht had hij niet gevonden. Hij wist niet wat hij met de rest van zijn leven moest doen. Hij wilde niet meer op de boerderij van zijn vader werken, maar vond dat het eigenlijk wel zijn plicht was. Zijn moeder was gestorven toen hij in Vietnam zat en hij wist hoe erg dat voor zijn vader was.

Hij had nog een jaar studie voor de boeg, maar hij voelde er niets voor om terug te gaan naar de universiteit van Michigan. Hij had het gevoel dat hij dat ontgroeid zou zijn. Vietnam had hem ook in verwarring gebracht. Hij was gaan houden van het land waar het zo zwaar was geweest en dat hij had willen haten. En eigenlijk vond hij het jammer toen hij daar wegging. Hij had er een paar vluchtige romances gehad, meestal met Amerikaans militair personeel, en met een beeldschoon Vietnamees meisje, maar alles was zo gecompliceerd en relaties werden onvermijdelijk beïnvloed door het feit dat niemand verwachtte het er levend af te brengen. Hij had nooit meer contact opgenomen met Katie Donovan, hoewel hij een kerstkaart van haar had gekregen die was doorgestuurd vanuit Wisconsin. Hij had in het begin in Da Nang veel aan haar gedacht, maar het leek gewoon eenvoudiger om haar niet te schrijven. Wat moest hij trouwens tegen haar zeggen? Jammer dat jij zo rijk bent en ik zo arm... ik wens je veel plezier in Connecticut, ik ga voor de rest van mijn leven mest schuiven op een boerderij... tot ziens....

Maar zodra hij terug was werd het voor iedereen in Wisconsin duidelijk dat hij daar niet op zijn plaats was. Zelfs zijn vader drong er bij hem op aan om in Chicago een baan te zoeken. Hij vond er gemakkelijk een bij een handelsfir-

ma, studeerde in de avonduren, haalde zijn graad en was net aan zijn nieuwe baan begonnen toen hij op een feestje van een oude vriend uit Michigan Katie tegen het lijf liep. Ze woonde inmiddels ook in Chicago en stond op het punt af te studeren aan Northwestern. De eerste keer dat hij haar weer zag, benam ze hem de adem. Ze was knapper dan ooit. Het was bijna drie jaar geleden dat hij haar voor het laatst had gezien. Drie jaar lang had hij zichzelf gedwongen uit haar buurt te blijven en nu hij haar terugzag merkte hij tot zijn verbazing dat alles nog steeds in hem begon te trillen.

‘Wat doe jij hier?’ vroeg hij nerveus, alsof ze alleen maar in zijn herinnering mocht bestaan. Hij had haar allang naar het verleden verbannen en verwachtte van haar dat ze daar zou blijven. Haar aanwezigheid hier deed haar plotseling in het heden belanden.

‘Ik maak m’n studie af,’ zei ze en hield haar adem in terwijl ze naar hem keek. Hij leek langer en magerder, zijn ogen waren blauwer en zijn haar nog donkerder dan ze zich herinnerde. Alles aan hem leek aantrekkelijker en opwindender dan in haar eindeloze dromen over hem. Ze had hem nooit kunnen vergeten. Hij was de enige man die ooit van haar was weggegaan om wie ze was en om wat hij dacht haar nooit te kunnen geven. ‘Ik hoor dat je in Vietnam bent geweest,’ zei ze zacht, en hij knikte. ‘Het moet vreselijk geweest zijn.’ Ze was heel bang hem weer af te schrikken, om iets totaal verkeerd te zeggen. Ze wist hoe trots hij was en terwijl ze naar hem keek beseftte ze dat hij nooit uit zichzelf naar haar toe zou komen. Hij keek haar aan en vroeg zich af hoe ze geworden was en wat ze van hem wilde. Maar ze zag er onschuldig en tamelijk ongevaarlijk uit, ondanks haar beangstigende achtergrond en het gevaar dat ze naar zijn idee vertegenwoordigde. In zijn

ogen was ze een bedreiging voor zijn integriteit geweest en een onhoudbare schakel tussen het verleden dat hij niet langer kon leven en een toekomst die hij wilde, maar waarvan hij geen idee had hoe hij die moest bereiken. Hij had zoveel van de wereld gezien sinds ze elkaar voor het laatst hadden ontmoet, dat hij zich nu, terwijl hij naar haar keek, nauwelijks kon herinneren waar hij toen zo bang voor was geweest. Ze leek hem nu niet meer zo angstaanjagend, alleen maar heel jong, heel naïef en onweerstaanbaar aantrekkelijk.

Ze praatten die nacht urenlang en ten slotte bracht hij haar naar huis. En toen, hoewel hij wist dat hij dat niet moest doen, belde hij haar. Het leek zo gemakkelijk in het begin. Hij zei tegen zichzelf dat ze best gewoon vrienden konden zijn, wat geen van beiden geloofde. Maar hij wist alleen dat hij bij haar wilde zijn. Ze was slim en grappig, ze begreep zijn dwaze gevoel overal een buitenbeentje te zijn en zijn ideeën over wat hij met zijn leven wilde doen. Uiteindelijk, in de verre toekomst, wilde hij de wereld veranderen, of er op z'n minst iets aan wijzigen. Zij was op dat moment de enige persoon in zijn leven die dat begreep. Hij had toen zoveel dromen gehad, zoveel goede bedoelingen.

En nu, twintig jaar later, gingen door Vicotec al die oude dromen in vervulling.

Peter Haskell riep een taxi aan op Charles de Gaulle. De chauffeur zette zijn koffer in de achterbak en knikte toen Peter hem vertelde waar hij naartoe wilde. Alles aan Peter Haskell duidde erop dat hij een leidinggevende man was, een man van formaat. En toch, als je in zijn ogen keek, zag je vriendelijkheid en kracht, integriteit, een warm hart en gevoel voor humor. Peter Haskell bestond uit meer dan alleen een goed gesneden pak, een gesteven wit overhemd, de das van Hermès die hij droeg en de dure aktetas.

‘Wat is het warm, hè,’ zei Peter op weg naar de stad in het Frans, en de chauffeur knikte. Hij kon aan zijn accent horen dat Peter Amerikaan was maar de taal redelijk sprak. De chauffeur antwoordde in het Frans, hij sprak langzaam zodat Peter hem kon verstaan.

‘We hebben al een week mooi weer. Komt u uit Amerika?’ vroeg de chauffeur geïnteresseerd. Mensen reageerden zo op Peter, ze voelden zich tot hem aangetrokken, zelfs al lag dat niet in hun aard. En het feit dat hij in het Frans tegen hem praatte maakte een prettige indruk op de chauffeur.

‘Ik kom nu uit Genève,’ vertelde Peter. Hij glimlachte terwijl hij aan Katie dacht. Hij hoopte altijd dat ze met hem mee zou gaan op reis, maar dat deed ze nooit. In het begin waren de kinderen nog te klein en later had ze het te druk met haar eigen wereld en haar talloze verplichtingen. Door de jaren heen was ze maar twee keer met hem meegegaan op zakenreis. Een keer naar Londen en nog een keer naar Zwitserland, maar nooit naar Parijs.

Parijs was iets speciaals voor hem, het was het toppunt van alles waarvan hij altijd had gedroomd zonder zich daarvan bewust te zijn. Hij had al die jaren keihard gewerkt voor wat hij had, ook al leek het hem soms gemakkelijk af te gaan. Hij wist beter dan wie ook dat dat niet zo was. Je kreeg niets voor niets in het leven. Je werkte voor wat je had, of je eindigde met niets.

Hij was twee jaar lang met Katie omgegaan nadat hij haar weer had gevonden. Na haar studie bleef ze in Chicago, zodat ze bij Peter in de buurt kon zijn en vond een baan bij een galerie. Ze was gek op hem, maar hij was vastbesloten dat ze nooit zouden trouwen. Hij bleef volhouden dat ze uiteindelijk op moesten houden elkaar te zien, dat ze terug moest gaan naar New York en met andere mannen moest uitgaan. Maar hij kon zichzelf er nooit

toe brengen om met haar te breken en haar ook echt weg te laten gaan. Ze waren toen al te veel aan elkaar gehecht en Katie wist dat hij echt van haar hield.

Ten slotte bemoeide haar vader zich ermee. Hij pakte het slim aan. Hij zei tegen Peter niets over hun relatie, sprak alleen over zaken. Hij voelde instinctief dat het de enige manier was om Peters verdedigingslinie te doorbreken. Frank Donovan wilde Peter en zijn dochter in New York hebben en hij deed wat hij kon om Katie te helpen Peter voor zich te winnen. Net als Peter was Frank Donovan een marketing-man, en een goede. Hij praatte met Peter over zijn carrière, zijn levensdoel en zijn toekomst, en wat hij hoorde stond hem aan. Hij bood Peter een baan aan bij Wilson-Donovan. Hij sprak nauwelijks over Katie, legde er alleen de nadruk op dat de baan niets met haar te maken had. Hij verzekerde Peter dat het werken voor Wilson-Donovan heel goed zou zijn voor zijn carrière en beloofde hem dat niemand zijn aanstelling ooit in verband zou brengen met Katie. Hun relatie was volgens Frank een totaal andere kwestie. Maar het was een baan om over na te denken, dat besefte Peter heel goed. Ondanks al zijn angsten op dat moment was een baan bij een belangrijke onderneming in New York precies wat hij wilde, en ook wat Katie wilde.

Peter tobde erover en voerde eindeloze gesprekken. Hij ging naar huis, naar Wisconsin, om het tijdens een lang weekend met zijn vader te bespreken en zelfs die vond dat hij het moest doen, dat het een verstandige stap zou zijn. Zijn vader zou voor hem het liefst de maan van de hemel plukken en moedigde hem aan om Donovans aanbod te accepteren. Hij zag iets in Peter dat Peter zelf nog niet ontdekt had. Hij had leiderscapaciteiten zoals maar weinig mensen hebben, een rustige kracht en een ongebruikelijke

moed. Zijn vader wist dat wat Peter ook zou doen, hij het altijd goed zou doen. En hij voelde dat de baan bij Wilson-Donovan nog maar het begin voor hem zou zijn. Hij had de gewoonte om Peters moeder te plagen toen Peter nog maar een klein jongetje was. Dan zei hij tegen haar dat Peter nog eens president van Amerika zou worden, of op z'n minst gouverneur van Wisconsin. En soms geloofde ze hem. Het was niet moeilijk om in grootse dingen te geloven als het om Peter ging.

Zijn zuster Muriel zei dezelfde dingen over hem. In haar ogen was haar broer Peter een held, lang voor Chicago of Vietnam en zelfs al voor hij naar de universiteit ging. Hij had iets unieks over zich. Dat wist iedereen. En zij zei hetzelfde als haar vader: 'Ga naar New York, ga voor de hoofdprijs.' Ze vroeg ook of hij van plan was om met Katie te trouwen, maar hij hield vol van niet en dat leek haar te spijten. Ze vond dat Katie heel aantrekkelijk en opwindend klonk uit zijn verhalen en dat ze heel mooi was op de foto's die Peter haar had laten zien.

Peters vader had hem lang geleden al gevraagd Katie eens mee te brengen, maar Peter zei altijd dat hij haar geen valse hoop omtrent hun toekomst wilde geven. Ze zou zich waarschijnlijk meteen aanpassen en koeien leren melken van Muriel, en wat dan? Het was alles wat hij haar te bieden had en hij was absoluut niet van plan om Katie op te zadelen met het zware leven waarin hij was opgegroeid. Volgens hem had het zijn moeder het leven gekost. Ze was aan kanker overleden, zonder behoorlijke medische verzorging omdat het geld daarvoor ontbrak. Zijn vader was niet eens verzekerd. Hij had altijd gedacht dat zijn moeder aan armoede en uitputting was gestorven en aan te veel ontberingen in haar leven. En zelfs al had Katie genoeg geld om dat niet mee te hoeven maken, hij hield te veel

van haar om haar te veroordelen tot dit bestaan, of het haar zelfs maar van dichtbij te laten zien. Zijn zuster was tweeëntwintig en zag er nu al uitgeput uit. Toen ze van school kwam was ze meteen met haar schoolvriendje getrouwd. Dat was toen hij in Vietnam zat. En ze had inmiddels drie kinderen. Zelfs op haar eenentwintigste had ze er al afgetobd en treurig uitgezien. Er was zoveel meer dat hij ook voor haar wilde, maar je hoefde maar naar haar te kijken om te zien dat ze het nooit zou hebben. Zij zou nooit ontsnappen. Ze had zelfs nooit hoger onderwijs gehad. En nu zat ze gevangen. Peter wist, net als zijn zuster, dat zij en haar man voor de rest van hun leven op het melkveebedrijf van haar vader zouden werken, tenzij hij de boerderij kwijtraakte. Er was geen andere uitweg. Behalve voor Peter. Muriel koesterde daarover geen wrok. Ze was blij voor hem. De wereld had zich voor hem geopend en hij hoefde alleen maar de weg in te slaan die Frank Donovan voor hem had geëffend.

‘Doe het, Peter,’ fluisterde Muriel tegen hem toen hij naar de boerderij kwam om met hen te praten. ‘Ga naar New York. Papa wil dat graag,’ zei ze grootmoedig. ‘Wij willen het allemaal.’ Het was alsof ze hem vertelden dat hij zichzelf moest redden, ervoor moest gaan, zich vrij moest maken van het leven dat hem zou verstikken als hij het de kans gaf. Ze wilden dat hij naar New York zou gaan om te proberen de top te bereiken.

Hij had een brok als een kei in zijn keel toen hij dat weekend wegreed van de boerderij. Zijn vader en Muriel keken hem na en wuifden tot zijn auto helemaal uit het gezicht was verdwenen. Het was alsof ze alle drie wisten dat dit een belangrijk moment in zijn leven was. Belangrijker dan de universiteit. Belangrijker dan Vietnam. In zijn hart en zijn ziel sneed hij de banden met de boerderij door.

Toen Peter terugkwam in Chicago, bracht hij de avond alleen door. Hij belde Katie niet op. Maar de volgende ochtend belde hij haar vader. Hij accepteerde zijn aanbod en voelde zijn handen trillen terwijl hij de telefoon vasthield.

Precies twee weken later begon Peter bij Wilson-Donovan. En eenmaal in New York, werd hij iedere ochtend wakker met een gevoel alsof hij de hoofdprijs in de loterij had gewonnen.

Katie had haar baan als receptioniste bij de kunstgalerie in Chicago op dezelfde dag opgezegd als hij de zijne. Ze ging terug naar New York en ging weer bij haar vader wonen. Frank Donovan was dolgelukkig. Zijn plan had gewerkt. Zijn kleine meisje was weer thuis. En bovendien had hij ook nog een briljante marketing-man gevonden. Voor alle betrokkenen was het een uitstekende regeling.

De daaropvolgende maanden concentreerde Peter zich meer op zaken dan op de romantiek. Het ergerde Katie in het begin, maar toen ze erover klaagde tegen haar vader, zei hij dat ze geduld moest hebben. En ten slotte begon Peter zich wat te ontspannen en maakte hij zich minder druk over onafgemaakte zaken op kantoor. Maar over het algemeen wilde hij alles perfect doen om te bewijzen dat Franks vertrouwen in hem gerechtvaardigd was en hem te laten zien hoe dankbaar hij was.

Hij ging zelfs niet meer naar huis, naar Wisconsin, had er nooit tijd voor. Maar na verloop van tijd begon hij tot Katies grote opluchting meer tijd vrij te maken voor wat afleiding. Ze gingen naar feestjes en naar toneelstukken en ze stelde hem aan al haar vrienden voor. Tot zijn verbazing constateerde Peter dat hij hen allemaal aardig vond en dat hij zich heel erg op zijn gemak voelde in hun wereldje.

En in de maanden die daarop volgden leken al die dingen waar hij, wat Katie betrof, eerst zo bang voor was ge-

weest, steeds minder verontrustend te worden. Zijn loopbaan verliep uitstekend en tot zijn grote verbazing maakte niemand zich druk over zijn positie of hoe hij die had bereikt. Eigenlijk leek iedereen hem aardig te vinden en te accepteren. Meegesleept door die golf van sympathie, waren Katie en hij binnen een jaar verloofd, wat voor niemand als een verrassing kwam, behalve misschien voor Peter. Maar hij kende haar lang genoeg en hij was zich zo op zijn gemak gaan voelen in haar wereldje dat hij het gevoel had daarin thuis te horen. Frank Donovan zei dat het voorbestemd was, en Katie glimlachte. Ze had er nooit ook maar een moment aan getwijfeld dat Peter de ware voor haar was. Ze had het altijd geweten en was er altijd absoluut zeker van geweest dat ze zijn vrouw wilde worden.

Peters zuster, Muriel, was dolblij voor hem toen hij haar belde om het nieuws te vertellen. Uiteindelijk bleek zijn vader de enige te zijn die tot Peters grote teleurstelling bezwaar maakte tegen hun verbintenis. Zozeer als zijn vader voor de baan bij Wilson-Donovan, die hij als een prachtkans beschouwde, was geweest, zozeer was hij tegen het huwelijk. En hij was er volkomen van overtuigd dat Peter er uiteindelijk spijt van zou krijgen.

‘Je zult altijd de werknemer blijven als je met haar trouwt, jongen. Dat is niet goed, dat is niet eerlijk, maar zo werkt dat. Elke keer als ze naar je kijken, zullen ze zich herinneren wie je ooit was en niet wie je nu bent.’ Maar Peter geloofde hem niet. Hij had zijn draai gevonden in haar wereld. Die was nu ook van hem. En zijn eigen wereld leek bij een ander leven te horen, maakte gewoon geen deel meer uit van hem, was hem volkomen vreemd geworden. Het was alsof hij per abuis in Wisconsin was opgegroeid, of het iemand anders was geweest en hij daar eigenlijk nooit had gewoond. Zelfs Vietnam kwam hem nu

wezenlijker voor dan zijn jonge jaren in Wisconsin. Het was soms haast niet te geloven dat hij daar echt meer dan twintig jaar had doorgebracht. In iets meer dan een jaar was Peter een zakenman, een man van de wereld en een New Yorker geworden. Zijn familie was hem nog heel dierbaar en zou dat altijd blijven, maar de gedachte aan een leven als melkveehouder bezorgde hem nog steeds nachtmerries. Maar hoe hij zijn vader er ook van probeerde te overtuigen dat hij de juiste stap genomen had, het lukte hem gewoon niet, de oude Haskell bleef koppig bij zijn bezwaren. Ten slotte stemde hij er toch mee in om naar de bruiloft te komen, maar dat was waarschijnlijk alleen omdat hij murw gepraat was door Peter die maar bleef proberen zijn vader op andere gedachten te brengen.

Het was een klap voor hem toen zijn vader uiteindelijk toch niet naar de bruiloft kwam. Hij had een week daarvoor een ongeluk met de tractor gehad en lag in bed met een geblesseerde rug en een gebroken arm. Muriel kon niet komen omdat ze op het punt stond haar vierde kind ter wereld te brengen, en haar man Jack wilde haar niet alleen laten om naar New York te vliegen. Peter voelde zich eerst nogal in de steek gelaten, maar werd vervolgens, net als bij al het andere in zijn nieuwe leven, geheel in beslag genomen door de maalstroom van activiteiten om hem heen.

Ze gingen naar Europa op huwelijksreis en nog maanden daarna leken ze nooit tijd te hebben om naar Wisconsin te gaan. Katie had altijd plannen voor hem, of anders Frank wel. Ondanks al hun beloftes en goede bedoelingen, lukte het hun op de een of andere manier niet om zijn familie op de boerderij op te zoeken. Ten slotte had Peter zijn vader beloofd dat ze met Kerstmis zouden komen en deze keer zou niets hem tegenhouden. Hij zei er zelfs niets over tegen Kate. Hij zou haar ermee overvallen. Hij begon

te geloven dat het de enige manier was om daar te komen.

Maar zijn vader kreeg een hartaanval en stierf vlak voor Thanksgiving. Peter werd overstelpt door emoties. Hij voelde schuld en verdriet en spijt over alle dingen die hij niet had gedaan en altijd had willen doen. En nu had Katie zijn vader nooit ontmoet.

Peter nam haar mee naar de begrafenis. Het was een trieste aangelegenheid, het stortregende toen zij en Peter daar met strakke gezichten bij het graf stonden. Peter was er duidelijk kapot van en Muriel stond een eind van hem af te snikken tussen haar man en kinderen. Het leek een vreemd contrast tussen boeren en stadsmensen. Peter begon te beseffen hoe ver hij van hen af was komen te staan, hoe ver hij alles achter zich had gelaten, hoe weinig ze nu nog gemeen hadden. Katie had zich niet op haar gemak gevoeld bij hen en zei dat ook tegen Peter. Muriel was ongewoon koel tegen Katie, wat niets voor haar was. Toen Peter daar iets over zei tegen Muriel, mompelde ze een beetje onbeholpen dat Katie daar niet hoorde. Hoewel ze Peters vrouw was, had ze hun vader niet eens gekend. Ze was duur gekleed in een zwarte jas en een bonthoed en maakte een geïrriteerde indruk. Muriel zei dit ook tegen Peter en het deed hem verdriet. Ze had haar kritiek heel duidelijk uitgesproken en ze hadden erover geruzied en toen alle twee gehuild. Het voorlezen van het testament bracht weer nieuwe spanningen teweeg. Hun vader had de boerderij aan Muriel en Jack nagelaten en Kate was zichtbaar verontwaardigd toen ze hoorde wat de notaris zei.

‘Hoe kon hij je dat aandoen?’ tierde ze in de beslotenheid van zijn oude slaapkamer. Er lag linoleum in een tegelmotief op de vloer en de oude geelbruine verf op de muren was gebarsten en gebladderd. Het was wel even wat anders dan het huis dat Frank voor hen in Greenwich had

gekocht. ‘Hij heeft je ontferfd!’ Ze kookte van woede en Peter probeerde het haar uit te leggen. Hij begreep het veel beter dan zijn vrouw.

‘Het is alles wat ze hebben, Kate, deze armzalige van godverlaten plek. Dit is hun hele leven. Ik heb een carrière, een goede baan, een leven met jou. Ik heb dit niet nodig. Ik wilde het niet eens, en dat wist pap.’ Peter zag het niet als onrechtvaardig. Hij wilde dat Muriel het kreeg. De boerderij betekende alles voor hen.

‘Je had de boel kunnen verkopen en het geld met hen kunnen delen, dan hadden ze naar iets beters kunnen verhuizen,’ zei ze redelijk, maar het toonde Peter alleen maar dat ze het niet begreep.

‘Dat willen ze niet, Kate, en dat is waarschijnlijk waar pap bang voor was. Hij wilde niet dat we de boerderij zouden verkopen. Hij heeft er zijn hele leven over gedaan om hem te kopen.’ Ze zei niet dat ze het een rampgebied vond, maar hij merkte het aan de manier waarop ze naar hem keek en aan de stilte die tussen hen groeide. Wat Kate betrof was de boerderij nog erger dan Peter haar had verteld toen ze op de universiteit zaten en ze vond het een hele opluchting dat ze hier nooit meer terug hoefden te komen. Zij in ieder geval niet. En als ze er iets over te zeggen had, Peter ook niet, nu zijn vader hem had ontferfd. Wat haar betrof was Wisconsin nu een afgesloten tijdperk. Ze wilde dat Peter vooruit zou komen.

Muriel was nog steeds van streek toen ze vertrokken en Peter had het akelige gevoel dat hij niet alleen afscheid had genomen van zijn vader, maar ook van haar. Het was alsof dat was wat Kate wilde, hoewel ze dat nooit met zoveel woorden tegen hem zei. Het leek of ze wilde dat zijn wortels, zijn banden, zijn loyaliteit en affectie alleen nog haar toebehoorden. Het leek wel of Kate jaloers was op Muriel

en op het stuk van zijn leven en verleden dat zij vertegenwoordigde. En dat hij geen deel van de boerderij kreeg was een goed excuus om het voor eens en altijd af te sluiten.

‘Je had gelijk toen je hier jaren geleden wegging,’ zei Kate zacht toen ze wegreden. Ze scheen niet te merken dat Peter huilde. Alles wat ze wilde was zo snel mogelijk terug naar New York. ‘Peter, jij hoort hier niet,’ zei ze resoluut. Hij wilde met haar argumenteren, haar vertellen dat ze het mis had, het uit loyaliteit voor hen opnemen, maar hij wist dat ze gelijk had en voelde zich daar schuldig over. Hij was daar niet op z’n plaats. Was dat ook nooit geweest.

Toen ze in Chicago aan boord gingen van het vliegtuig, voelde hij een golf van opluchting. Hij was weer ontsnapt. Hij was op een bepaald punt nog doodsbang geweest dat zijn vader hem de boerderij had nagelaten en van hem zou hebben verwacht dat hij die zou runnen. Maar zijn vader was verstandiger geweest en had Peter beter gekend. Peter had nu niets meer met de boerderij te maken. Hij bezat hem niet, kon er niet door verslonden worden, zoals hij had gevreesd. Hij was eindelijk vrij. Het was nu het probleem van Jack en Muriel.

Toen het toestel los kwam van de grond op weg naar Kennedy Airport, wist hij dat hij de boerderij en alles wat die vertegenwoordigde, achter zich had gelaten. Hij hoopte alleen dat hij tegelijkertijd niet ook zijn zuster was kwijtgeraakt.

Hij was zwijgzaam tijdens de vlucht naar huis en in de daaropvolgende weken rouwde hij in stilte om zijn vader. Hij zei er weinig over tegen Kate, voornamelijk omdat hij zo’n idee had dat ze er niets over wilde horen. Hij belde Muriel een paar keer, maar die had het altijd druk met de kinderen, of was net op weg naar buiten om Jack te gaan helpen. Ze had nooit tijd om te praten en als ze dat wel

had, vond Peter de manier waarop ze over Katie sprak niet prettig. Haar openlijke kritiek op zijn vrouw veroorzaakte een definitieve kloof tussen hen en na een poosje hield hij op met bellen. Hij wierp zich op zijn werk en vond afleiding in wat er op kantoor gebeurde. Eigenlijk leek hem zijn hele leven in New York een perfect bestaan. Hij voelde zich thuis bij Wilson-Donovan, tussen hun vrienden en in het sociale leven dat Katie voor hen had uitgestippeld. Het was alsof hij erin geboren was en nooit een ander leven had gekend.

Voor zijn vrienden in New York was Peter een van hen. Hij was gelijkmatig en ontwikkeld en men moest lachen als hij vertelde dat hij op een boerderij was opgegroeid. Meestal geloofde men het niet. Hij maakte meer de indruk dat hij uit Boston of New York kwam. En hij paste zich probleemloos aan bij de wensen van de Donovans. Frank had erop gestaan dat ze net als hij in Greenwich, Connecticut, zouden gaan wonen. Hij wilde 'zijn kindje' dicht bij zich hebben en bovendien was zij daaraan gewend en vond het ook fijn. Wilson-Donovan was gevestigd in New York waar ze ook een appartementje hadden, maar de Donovans hadden altijd in Greenwich gewoond, een uur rijden van New York. Het was gemakkelijk pendelen en Peter ging iedere dag samen met Frank met de trein op en neer. Peter vond het prettig wonen in Greenwich, hij was dol op hun huis en hij vond het heerlijk om met Katie getrouwd te zijn. De meeste tijd konden ze het uitstekend met elkaar vinden en de kwestie van de erfenis was het enige grote meningsverschil dat ze hadden gehad. Maar daar ruzieden ze allang niet meer over uit respect voor elkaars tegengestelde mening.

Het enige andere dat hem niet lekker zat, was dat Frank hun eerste huis voor hen had gekocht. Peter had gepro-

beerd zich daartegen te verzetten maar hij wilde Katie niet van streek maken. Zij had hem gesmeekt haar vader zijn gang te laten gaan. Peter had nog wat tegengesputterd maar uiteindelijk had zij gewonnen. Ze wilde een groot huis zodat ze snel aan kinderen konden beginnen en Peter kon zich beslist niet veroorloven het soort huis te kopen waar zij aan gewend was en waarin ze volgens haar vader hoorde te wonen. Dit waren de problemen waar Peter zo bang voor was geweest. Maar de Donovans gingen er heel beschaafd mee om. Haar vader noemde het fraaie Tudor-huis een 'huwelijksge Geschenk'. In Peters ogen was het een herenhuis. Het was groot genoeg om er drie of vier kinderen in onder te brengen, het had een prachtig zonneterras, een eetkamer, een woonkamer, vijf slaapkamers, een enorme werkkamer voor hem, een familiekamer en een fantastische boerenkeuken. Het stond in geen verhouding tot de aftandse oude boerderij die zijn vader aan zijn zuster had nagelaten in Wisconsin. En Peter moest schuchter toegeven dat hij het een heerlijk huis vond.

Haar vader wilde ook iemand aannemen om voor hen schoon te maken en te koken, maar hier trok Peter de grens. Hij verkondigde dat hij desnoods zelf zou koken, maar dat hij niet zou toestaan dat Frank hun ook nog een hulpje zou verschaffen. Katie leerde uiteindelijk koken, maar deed het niet zo lang. Tegen de kerst had ze zo'n last van zwangerschapsmisselijkheid dat ze niets meer kon doen en Peter moest bijna alle maaltijden bereiden en het huis schoonhouden. Maar het kon hem niet schelen, hij was dolblij over hun baby. Het leek hem een bijna mystieke ruil, een bijzondere troost voor het verlies van zijn vader, waar hij nog steeds meer verdriet over had dan hij wilde toegeven.

Het was voor hem het begin van achttien gelukkige,

vruchtbare jaren. Ze kregen drie zonen in de eerste vier jaren van hun huwelijk. Sinds die tijd was Katies leven gevuld met liefdadigheidscomités, oudercommissies en car-poolen en ze genoot ervan. De jongens waren met duizend en een dingen bezig: voetbal, honkbal en zwemmen en onlangs had Katie besloten dat ze zich kandidaat wilde stellen voor het schoolbestuur in Greenwich. Ze was heel erg betrokken bij haar woongemeenschap en hield zich bezig met de wereldecologie en nog een aantal zaken waarvan Peter wist dat hij zich ervoor zou moeten interesseren maar het niet deed. Hij zei graag dat Katie zich met wereldomvattende zaken bezig hield voor hen beiden. Hij probeerde alleen maar zijn hoofd boven water te houden in zijn werk.

Maar ook daar wist ze veel van. Haar moeder was gestorven toen Katie drie was en vanaf dat moment was ze haar vaders constante metgezel geweest. Toen ze opgroeide wist Katie al alles over zijn zaak. Daar kwam geen verandering in, ook niet toen zij en Peter getrouwd waren. Het gebeurde wel dat zij bepaalde dingen over het bedrijf eerder wist dan hij. En als hij dacht dat hij haar een nieuwtje kon vertellen, was het steeds weer een schok voor hem als hij merkte dat zij het al wist. Dit veroorzaakte door de jaren heen een paar problemen, maar Peter was bereid om Franks plaats in haar leven te accepteren. Katies band met hem was heel wat sterker dan Peter had verwacht, maar daar stak geen kwaad in. Frank was een faire man en hij wist altijd precies hoe ver hij kon gaan met zijn mening. Althans, dat dacht Peter totdat Frank hun probeerde te vertellen naar welke kleuterschool ze hun zoon moesten sturen. Maar die keer hield Peter zijn poot stijf en bleef dat doen tot aan de middelbare school. Of beter gezegd, hij probeerde het. Maar er waren momenten dat Katies va-

der volkomen onvermurwbaar was. En wat Peter nog erger vond was dat Katie vaak zijn kant koos, hoewel ze het meestal zo tactvol mogelijk onder woorden bracht als ze haar vaders mening deelde.

Katies band met haar vader bleef door de jaren heen sterk en ze was het vaker met hem eens dan Peter lief was. Het was zijn enige klacht over een verder gelukkig huwelijk. Hij vond dat hij in zijn leven zo gelukkig was, dat hij niet het recht had om te zeuren over een incidentele krachtmeting met Frank. Wat Peter betrof wogen de lasten in zijn leven absoluut niet op tegen de lusten.

Het enige echt verdrietige in zijn leven was de dood van zijn zuster. Ze stierf op haar negenentwintigste aan kanker, net als zijn moeder, alleen was Muriel veel jonger. En net als zijn moeder had zijn zuster zich geen behoorlijke behandeling kunnen veroorloven. Zij en haar man waren zo trots geweest, ze hadden hem nooit gebeld om het te vertellen. Ze was al stervende toen Jack hem eindelijk belde. Peter vloog naar Wisconsin en was diepbedroefd toen hij haar zag. Ze stierf een paar dagen later. En in minder dan een jaar tijd verkocht Jack de boerderij, hertrouwde en verhuisde naar Montana. Nog jaren daarna wist Peter niet waar hij heen was gegaan of wat er met de kinderen van zijn zuster was gebeurd. En toen hij eindelijk weer iets van Jack hoorde, jaren na de dood van Muriel, zei Katie dat het allemaal verleden tijd was en dat hij het maar zo moest laten en hen moest vergeten. Peter had Jack het geld gestuurd waar hij in zijn telefoontje om had gevraagd, maar hij was nooit naar Montana gegaan om Muriels kinderen op te zoeken. Hij wist dat ze hem niet eens meer zouden kennen. Ze hadden een nieuwe moeder, een nieuw gezin, en Peter begreep wel dat Jack hem alleen had gebeld omdat hij geld nodig had. Hij voelde geen echte ge-

negenheid voor de broer van zijn overleden vrouw en Peter ook niet voor hem, hoewel hij wel graag zijn neefjes en nichtjes had willen zien. Maar hij had het te druk om naar Montana te vliegen om hen op te zoeken en op een bepaalde manier waren ze een deel van een ander leven. Het was gemakkelijker om er gewoon afstand van te nemen zoals Kate zei, hoewel hij zich altijd schuldig voelde als hij eraan dacht.

Peter had zijn eigen leven te leiden, zijn eigen gezin om aan te denken, zijn eigen kinderen om te beschermen, om voor te vechten. Vier jaar geleden, voordat hun oudste zoon Mike naar de middelbare school zou gaan, was er inderdaad een verbeterd strijd geleverd. Blijkbaar was elke Donovan, zolang men zich kon herinneren naar Andover gegaan. Frank vond dat Mike daar ook heen moest en Katie was het met hem eens. Maar Peter niet. Hij wilde Mike niet op een internaat hebben, hij wilde dat hij thuis bleef totdat hij naar de universiteit zou gaan. Maar deze keer won Frank met het grootste gemak. Mike had de beslissende stem, en zijn moeder en grootvader hadden hem ervan overtuigd dat hij, tenzij hij naar Andover ging, nooit op een behoorlijk *college* terecht zou komen, laat staan op de economische hogeschool. Bovendien zou hij iedere kans op een goede positie later verspelen en daarbij ook nog waardevolle connecties. Peter vond dit belachelijk en wees erop dat hij op de universiteit van Michigan had gezeten, z'n laatste jaar op de avondschool in Chicago had gedaan, zich nooit gespecialiseerd had in economie en nog nooit van Andover had gehoord toen hij nog in Wisconsin woonde. 'En het is mij ook gelukt,' zei hij met een glimlach. Hij leidde tenslotte een van de belangrijkste bedrijven in het land. Maar op het antwoord dat Mike gaf was hij niet voorbereid.

'Ja, maar jij bent erin getrouwd, pap. Dat is wat anders.'